

Но Чопътъ гъкна: той цѣлъ треперѣше!

— Кажи, кажи! — насърдчи го генералътъ.

— Да живѣятъ. . . нашитѣ. . . нашитѣ. . . момчета, г-нѣ генералъ! — издума Чопътъ презъ сълзи и наведе глава.

Генералътъ се извърна и сбута коня си. Но следъ малко той спрѣ, даде нѣщо на единъ адютантъ и той се върна при опълченцитѣ. Тѣ още стояха „въ линия“ начело съ своя взводенъ.

— Отъ утре се уволняватъ опълченцитѣ до 13-й призивъ! каза адютантътъ. — Ще си идете вече по домоветѣ, стари юнаци! — обърна се той къмъ опълченцитѣ. — Генералътъ ви отпуска тѣзи пари за вино и за пжтъ, — предаде той две банкноти на взводния и препусна коня следъ генерала.

Адютантътъ се извърщаше на нѣколко пжти удивенъ: опълченцитѣ не викаха ура. . . А когато началницитѣ се закриха съвсемъ, Йорго Чопътъ каза, като изви ржка на хълбокъ и се разкрачи:

— Е, че какво разбрахме ние отъ това? . . .

Понесе се тихъ смѣхъ въ редицата.

И единъ хрипло отговори:

— Това е, Йорго: свърши се нашата служба на свѣта. . . не трѣбваме вече!

Следъ день на групи изъ пустиннитѣ пжтища отъ брѣговетѣ на южното море се движеха старци къмъ Тракия. Тѣ бѣха мълчаливи и важни. Но щомъ срещнѣха младъ войникъ, обкржжваха го и дълго го разпитваха. И тръгваха после пакъ, все тъй мълчаливи и важни: тѣ бѣха изслужили последната си служба. . .